

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5066/23
21.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије - Министарства одбране коју заступа Војно правобранилаштво Београд, улица Бирчанинова број 5, пријем поште поштански фах 2, Београд 7, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Тасић, адвокат из Београда, улица Студентски трг број 10, ради накнаде трошкова школовања, одлучујући по жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 53406/20 од 30.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 53406/20 од 30.05.2023. године у ставу другом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена АА из ..., да тужиоцу Републици Србији-Министарству одбране на име трошкова школовања исплати износ од 997.550,60 динара са законском затезном каматом почев од 15.09.2020. године до коначне исплате у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена АА из ..., да тужиоци Републици Србији-Министарству одбране исплати износ од 334.621,12 динара преко досуђеног износа а

до траженог укупног износа од 1.332.171,72 динара са законском затезном каматом почев од 15.09.2020. године до исплате.

Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 94.500,00 динара са законском затезном каматом, почев од наступања услова за извршност пресуде.

Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да му на трошкове поступка исплати законску затезну камату почев од дана пресуђења до дана наступања услова извршности пресуде.

Против наведене пресуде, побијајући је у ставу другом изреке, жалбу је благовремено поднео тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка је образложено тражио.

Испитујући правилност првостепене пресуду у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023 - други закон), Апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку првостепени суд није починио битну повреду одредаба парничног поступка прописану чланом 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју се жалбом посебно указује, јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за правилно одлучивање које нису у супротности са садржином изведених доказа у списима предмета, док је изрека пресуде јасна и не противречи разлозима исте датим у образложењу.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у уговорном односу по основу закљученог Уговора о школовању у Војној академији број 88-669 дана 06.11.2015. године, са Анексом уговора од 09.12.2016. године, којим уговором се тужилац обавезао да туженој као лицу на школовању обезбеди бесплатно школовање, бесплатан смештај и услуге у Војној академији, исхрану, одећу, месечна новчана примања и друге новчане накнаде. Чланом 3 уговора предвиђене су обавезе тужене као лица на школовању, те између осталог се обавезала да надокнади стварне трошкове школовања предвиђене чланом 4 уговора у случају уколико својом кривицом изгуби својство лица на школовању. Чланом 4 став 3 уговора предвиђено је да стварни трошкови школовања за прву годину школовања у школској 2015/2016 износе 547.952,34 динара, за кадеткиње. Анексом број 1 уговора о школовању у Војној академији од 09.12.2016. године допуњен је члан 2 уговора о школовања у Војној академији, тако што је предвиђено да стварни трошкови школовања за другу годину школовања у школској 2016/2017 износе 345.637,54 динара за кадеткиње. Наредбом начелника Војне академије И бр. 79-509 од 08.11.2017. године туженој је престало својство лица на школовању због губитка права на упис школске године а коју наредбу је тужена примила дана 08.11.2017. године. Решењем Министарства одбране-

Универзитет одбране И број 1840-3 од 04.12.2017. године, утврђено је да трошкови школовања које тужена треба да надокнади укупно износе 1.169.212,76 динара, те допуном решења Министарства одбране-Универзитет одбране број 60-707 од 28.08.2020. године, извршена је корекција износа трошкова школовања и утврђено да исти износе 1.332.171,72 динара. Туженој је престало својство лица на школовању због губитка права на упис школске године односно због неположених испита из прве и друге године. Тужена је за наведене уговорне одредбе и своју дужност знала будући да је својим потписом на закљученом уговору о школовању са анксом се сагласила са свим правима и обавезама које из истих произилазе.

Првостепени суд је применом члана 17 и 262 Закона о облигационим односима, затим члана 80 Закона о Војсци Србије, те члан 44 Закона о војној, радној и материјалној обавези, закључио да се тужена обавезала уговором од 06.11.2015. године и анексима да сноси трошкове школовања уколико својом кривицом изгуби својство лица на школовању и изгуби право на упис школске године, који услов је и наступио, иако је тужилац своју уговорну обавезу према туженој испуњавао, то је тужена у обавези да тужиоцу надокнади трошкове школовања који су настали на основу Уговора о школовању у Војној академији са Анексом уговора у висини обавезе према налазу и мишљењу судског вештака економско финансијске струке, који је у целости прихватио па је обавезао тужену да исти износ тужиоцу исплати, док је за износ преко досуђеног и то у висини умањеној за трошкове војника на служењу војног рока у износу од 207.443,25 динара, тужбени захтев од досуђеног до траженог одбио као ставом другим изреке у износу од 334.621,12 динара са законском затезном каматом. Првостепени суд је оценио приговор застарелости потраживања истакнут од стране тужене неоснованим јер од доспећа обавезе по Уговору и Анексу од 2015. и 2016. године до подношења тужбе 05.11.2020. године није протекао десетогодишњи рок застарелости прописан одредбом члана 210 ЗОО.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право када је претходно усвојивши тужбени захтев за исплату износа на име трошкова школовања ставом првим изреке, одбио тужбени захтев за износ већи од досуђеног као у ставу другом изреке, дајући за своју одлуку потпуне и правилне разлоге које прихвата и другостепени суд, а који жалбеним наводима нису доведени у сумњу.

Неосновано се жалбеним наводима тужиоца истиче да је меродаван правни акт, Правилник о поступку утврђивања и повраћаја трошкова школовања, који је важио у тренутку престанка својства лица на школовању овде тужене којим није било потписано да се трошкови школовања умањују по основу трошкова војника на редовном служењу војног рока, те да није било места примени Закона о војној, радној и материјалној обавези, за умањење укупних трошкова који тужиоцу припадају, те да су трошкови које је тужена дужна вратити тужиоцу погрешно обрачунати. Ово из разлога јер је према стању у списима предмета, имајући у виду оспоравање висине тужбеног захтева од стране тужене, а суд не располаже стручним знањем из области економско финансијске струке, по предлогу тужиоца одредио извођење доказа вештачењем преко вештака економско финансијске струке на околност висине трошкова школовања учињене од стране тужиоца туженој. По пријему налаза и мишљења вештака од стране

тужиоца, исти је поднеском од 28.02.2023. године, изнео примедбе на налаз и мишљење вештака истичући да је исти у делу умањења укупних трошкова школовања за трошкове издржавања војника на редовном служењу војног рока неприхватљив. На наредној расправи, неодржаној дана 07.03.2023. године, заступник тужиоца је изричито навео да не тражи писмено изјашњење вештака, сматрајући да је у питању спорно правно питање, након чега је суд на рочишту одржаном дана 30.05.2023. године након изјашњења заступника тужиоца и пуномоћника тужене да нових доказних предлога немају, главну расправу закључио и донео ожалбену пресуду. У датој ситуацији, код чињенице да је тужилац изнео примедбе на налаз и мишљење вештака којим је утврђена висина потраживања о примени прописа у погледу умањења износа трошкова школовања и навода да су налазом вештака ти трошкови погрешно обрачунати, а тужилац у смислу члана 271 Закона о парничном поступку у погледу изнетих примедби на налаз и мишљење судског вештака се изричито изјаснио да не тражи изјашњење вештака у погледу стављених примедби, а код оспоравања висине тужбеног захтева од стране тужене, то је првостепени суд правилно у целости прихватио налаз вештака. Правилно је првостепени суд прихватио налаз и мишљење вештака економско финансијске струке и висину обавезе утврдио на основу налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке који је у целости прихватио из којег је закључио да дуг тужене по основу трошкова школовања износи 997.550,60 динара, а одбио тужбени захтев за износ већи до досуђеног, на наведени начин. Сходно правилу о терету доказивања из члана 231 Закона о парничном поступку, тужилац није доказао да је његово потраживање веће од оног на које је тужена ставом првим изреке обавезана да тужиоцу исплати, јер се изричито изјаснио да не предлаже саслушање вештака на околност примедби истакнутих са своје стране у току парничног поступка, нити је предложио ново вештачење на околност утврђивања висине потраживања која се тужбом потражује.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца али налази да су без утицаја на другачије, по тужиоца повољније одлучивање у овој правној ствари, па их стога посебно не обрађаје, сходно одредби члана 396 став 2 ЗПП.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 390 ЗПП одлучено је као ставом првим изреке.

Обзиром да тужилац са жалбом није успео, то му трошкови другостепеност поступка не припадају, те је применом члана 165 ЗПП одлучено као ставом другим изреке.

Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић